

Gde je moj bližnji?

«Četvoro su mojih mrtvih!».

Upravo je ovaj očajnički vapaj majke koja je izgubila svoju porodicu pod bombama Drugog svetskog rata naterao Kjaru Lubik da shvati da mora da beži u najsiromašnije i najrazrušenije kvartove svog grada kako bi pomogla što većem broju ljudi. Čak i danas, 80 godina kasnije, zaista smo usred rata: ima mnogo ratova u svetu i to seme jedinstva i solidarnosti bez granica, posejano u Kjarinom srcu, nastavlja da bude hitnije nego ikada i izvor nade.

On traži da ga još jednom dočekamo kako bismo obnovili mir, gde god da se nalazimo.

Godine 1943. Kjara je izašla na ulice svog rodnog Trenta gde je bilo samo smrti, patnje i siromaštva, rešena da dà život za svoj narod. Ni sada nije drugačije: Bog nas sve poziva da dočekamo Isusov vapaj u čovečanstvu. Poziva nas da preuzmemo na sebe svaku muku, svako slomljeno srce, jer tih „*čtetvorica su mojih mrtva*“ danas je vapaj hiljada, miliona ljudi koji su pod ruševinama zbog ratova, zemljotresa, raznih oblika nasilja i nepravde; koji zbog siromaštva i sukoba moraju da napuste svoj dom i svoju zemlju, rizikujući svoje živote i često ih gubeći usred mora.

Zapitajmo se: kako da predusretnemo bol ovih miliona sestara, braće, devojčica i dečaka? Šta činimo da svet ponovo veruje u Božju ljubav?

Zapitajmo se sa nemirom: gde je danas moj bližnji? Da li dajem vreme za one koji su povređeni, za one koji pate od nekog oblika bola, ili odem dalje?

Danas ono što treba da uradimo je da stanemo i zalečimo „onu“ ranu koja nam se otvara pred očima. Ne smemo se umoriti da sejemo ljubav delima; ne možemo a da se ne osvrnemo oko sebe, jer u blizini svakog od nas uvek je neko u nevolji.

Ako je pre 80 godina, u malom gradu Trento, sa Kjarom Lubik, bila je mala grupa ljudi, danas nas je mnogo više: ima nas na hiljade koji zagovaramo duhovnost jedinstva. Koliko dobrog možemo učiniti! Koliko prijateljstva možemo dati! Koliko bratstva možemo doneti!